

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.12.1991, sp. zn. 5 Cz 49/91, ECLI:CZ:NS:1991:5.CZ.49.1991.1

Číslo: 3/1993

Právní věta: Výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu nelze nařítit pro částky, které se stanou splatnými teprve v budoucnu.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 30.12.1991

Spisová značka: 5 Cz 49/91

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Výkon rozhodnutí, Výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky

Předpisy: 99/1963 Sb. § 160
§ 303

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Uherském Hradišti rozhodoval o návrhu matky nezletilé oprávněné z 26. 4.1991, v němž navrhovala, aby za účelem uspokojení pohledávky na výživném za dobu od 1. 1. 1991 do 30. 4. 1991 v částce 1600 Kčs a pro běžné výživné od 1. 5.1991 v částce 400 Kčs měsíčně byl nařízen výkon rozhodnutí z účtu povinného č. 164749-691 u Komerční banky v K., a to na podkladě rozsudku okresního soudu v Uherském Hradišti z 20. 3. 1989, sp. zn. 8 Nc 359/88. Usnesením z 26. 4. 1991, č. j. E 113/91-2, nařídil soud výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy povinného, která mu přísluší u jeho plátce mzdy - Komerční banky v K., pro dlužné výživné za dobu od 1.1.1991 do 30. 4.1991 v částce 1600 Kčs a pro běžné výživné od 1. 5.1991 ve výši 400 Kčs měsíčně.

K návrhu matky nezletilé oprávněné z 15. 5.1991 uvedený soud prvního stupně usnesením z 23. 5.1991, č. j. E 113/91-4, výkon rozhodnutí částečně zastavil pro dlužné výživné ve výši 1600 Kčs a pro výživné za květen a červen 1991 a ponechal jej nadále v platnosti od 1. 7. 1991 pro běžné výživné ve výši 450 Kčs měsíčně. Tím současně opravil i chybu v usnesení z 26. 4. 1991, č. j. E 113/91-2, v němž běžné výživné bylo uvedeno ve výši 400 Kčs měsíčně.

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ČR tak, že těmito usneseními soudu prvního stupně, která nabyla právní moci, byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 261 odst. 1 o. s. ř. soudní výkon rozhodnutí lze nařídit jen na návrh oprávněného. V návrhu na výkon rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité částky uvede oprávněný, jakým způsobem má být výkon rozhodnutí proveden. Navrhuje-li oprávněný výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy, označí v návrhu organizaci, vůči které má povinný nárok na mzdu (plátce mzdy). Navrhuje-li oprávněný soudní výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky, označí v návrhu občana nebo organizaci, vůči kterým má povinný pohledávku (dlužník povinného), a uvede důvod pohledávky; jde-li o pohledávku z účtu u peněžního ústavu, označí oprávněný v návrhu podle možnosti i číslo účtu, z něhož má být pohledávka odepsána.

V projednávané věci, ačkoli matka oprávněně navrhovala, aby byl nařízen výkon rozhodnutí „z účtu povinného u Komerční banky v K. č. 164749-691“, tedy příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu podle ustanovení § 303 odst. 1 o. s. ř., soud prvního stupně pochybil, když nařídil výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy povinného, přičemž za plátce mzdy povinného označil Komerční banku v K.

Soudní výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy lze nařídit jen k vymožení pohledávek, které se staly splatnými do vydání usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Výjimku připouští jen ustanovení § 284 odst. 2 o. s. ř., v němž se uvádí, že jestliže je vykonáváno rozhodnutí, ve kterém bylo oprávněnému přiznáno právo na opětující se dávky, vztahuje se nařízení soudního výkonu i na dávky, které se stanou splatnými teprve v budoucnu. Úprava týkající se výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu, obsažená v ustanovení § 303 a násl. o. s. ř., nemá ustanovení obdobné ustanovení § 284 odst. 2 o. s. ř. Naopak v ustanovení § 303 odst. 1 o. s. ř. se uvádí, že výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu se provede jejím odepsáním z účtu do výše přisouzené pohledávky s příslušenstvím. Výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu nelze tedy nařídit pro částky, které se stanou splatnými teprve v budoucnu.

Z uvedeného vyplývá, že uvedenými usneseními soudu prvního stupně byl porušen zákon v ustanoveních § 261 odst. 1, § 284 odst. 2 a § 303 odst. 1 o. s. ř. Proto bylo důvodné stížnosti pro porušení zákona vyhověno, tato usnesení byla zrušena a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.